

[Keld Andersen]

medlem er sygt, et andet er fratrukt, et tredje vistnok er afgået ved døden og det fjerde er borgmesteren i Dragsholm, som var inhabil, netop fordi han var borgmester og som sådan ikke kunne medvirke til afvikling af sagerne i sin egen kommune. Derfor har folk i dette område måttet vente nu op til 9 år bare for at få behandlet deres sager. Men jeg er enig med ministeren i, at da det nu ser ud til, at disse sager afvikles i indeværende eller i hvert fald i næste finansår, kan det, når det har taget 9 år at nå så langt, nok ikke forventes, at der skulle kunne sættes yderligere skub i sagerne. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at det er højst utilfredsstillende, at noget sådant har kunnet finde sted, og at folk skal vente så længe på at få den slags ting afgjort.

Dohrmann (FP):

Jeg vil gerne stille ministeren det tillægs-spørgsmål, om han ikke mener, det er undergravende for retsbevidstheden, at over 26.000 mennesker bliver lokket med løfter om og får stillet i udsigt en erstatning, fordi man lige pludselig vedtager noget så forkvaklet som by- og landzoneloven, hvor man ødelægger fremtidsplanerne for en masse mennesker, som har foretaget sig både det ene og det andet i forventning om, at de da i hvert fald, hvis der skete ændringer, fik erstatning. Det lovede regeringen så, men hvad er der sket? Der er sket det, at alle de mennesker, der har søgt om erstatning, har fået deres sager behandlet, dvs. de har ligget i skrivebordsskufferne det meste af tiden. Kommissioner har rejst rundt og kigget og vurderet – en gammel pind, har de, når alt kommer til alt! Det er en politisk afgørelse, der er truffet: der må udbetales så og så meget i erstatning og ikke mere. Det, man gør, er, at man går og venter på, at de mennesker skal dø. Jeg vil spørge ministeren, om han ikke synes, det er en højst urimelig behandling, de har fået, og at vi så vidt muligt skal tilstræbe, at der aldrig sker sådan noget mere.

Miljøministeren (Niels Matthiasen, fg.):

Til hr. Keld Andersen skal jeg kun sige, at jeg synes, jeg har givet en fyldestgørende forklaring på, hvordan handlingsforløbet har været. Det er altid beklageligt, når det trækker ud, men der kom altså en lang række

sager. Det fører mig i og for sig direkte over til svaret til hr. Dohrmann. Der var også en lang række sager, hvor man ikke havde lokket folk, men havde sagt, at hvis de mener, der er skellig grund til, at de får en erstatning i kraft af den lovgivning, der er gennemført, kan de rejse sagen. Der er så og så mange, der er blevet afvist, fordi der ikke var grundlag. Man ville have ført dem bag lyset, hvis man havde gennemført en lovgivning uden at give dem mulighed for at rejse sag og få erstatning, og derfor synes jeg, at hr. Dohrmanns spørgsmål er helt irrelevant.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *landbrugsministeren* af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvor stor indirekte støtte ydes der fremover årligt til Det danske Hedeselskab, Viborg, ved bortforpagtning af den landbrugsministeriet tilhørende ejendom Studsgård, matrikel nr. 1 y, Studsgård sogn, i henhold til forpagningskontrakt undertegnet af landbrugsministeriet i december 1978 og forelagt for folketingets finansudvalg i april 1979?«
(Spm. nr. 925).

Skriftlig begrundelse.

De på Studsgård værende bygninger er ved den officielle 16. alm. vurdering i alt opført til en værdi af 1.576.100 kr., og handelsværdien ligger sædvanligvis noget højere. Foruden bygningerne er der tale om op mod 100 tdr. land jord, som udlejes på en 40-årig, for staten uopsigelig kontrakt.

Helt realistisk er der tale om udlejning af en gård med tilhørende bygninger med en samlet handelsværdi på omkring 3,5 mill. kr. i kontantværdi og omkring 5 mill. kr. i værdi i normalprioriteret stand. Forrentningen kan realistisk anføres til at være 550.000 kr. årligt i 1979-niveau, og da den indgåede 40-årige kontrakt kun indeholder en leje på omkring 100.000 kr. årligt, ligger der altså her en indirekte støtte på omkring 450.000 kr. årligt, men da landbrugsministeriet er forpligtet til at betale skatter og forsikringer, bliver det reelt et endnu højere beløb, og den almindelige inflation taget i betragtning kan beløbet måske hurtigt vokse til omkring 1 mill. kr. årligt, som denne affære så koster skatteyder-